

Chương 26

Long Hồ Hội Đồng Đình

Triển Mộng Bạch giật mình:
- Bên trên có người!

Cung Linh Linh cau mày, thở ra:

- Nơi lối ra có chỗ ẩn nấp, Linh Linh đưa đại thúc lên đó xem cho biết là ai, rồi hãy tính!
Cả hai theo thang đi lên, ấn cơ quan, mở nắp, bò ra ngoài.

Địa đạo trở lên giữa một phần mộ, tấm bia mộ bằng đá tảng to lớn, thừa chỗ cho năm sáu người ẩn phía sau mà không sợ lộ hình.

Nhìn ra xa xa, Triển Mộng Bạch biến sắc.

Bên cạnh phần mộ có một con đường từ chân núi lên tận đỉnh. Hai bên đường tùng mọc rậm rạp. Giữa đoạn đường có một tòa tiểu đình hình bát giác bằng đá, ngăn đôi. Ai từ bên dưới đi lên phải dừng chân tại tiểu đình.

Hiện tại, về phía dưới tiểu đình có hơn mười bảy, mười tám người, chừng như là từ chân núi đi lên, gặp tòa tiểu đình, đều dừng lại.

Trong tòa tiểu đình, có một bụi đá rất cao, trên bụi đá là một lão nhân vận áo lam, đang đứng trấn, oai mãnh vô cùng.

Lão nhân chính là Lam Đại tiên sinh.

Số quần hùng đều lộ vẻ phần nộ, có người nắm chặt hai tay, có người sờ chuôi vũ khí, như sẵn sàng xuất thủ, dĩ nhiên là khai chiến với Lam Đại tiên sinh.

Trong bọn, có người đứng đầu là trầm tĩnh hơn hết.

Y trầm giọng thốt:

- Lam Đại tiên sinh có cái hiệp danh chấn động giang hồ, không ngờ ngày nay lại làm một việc như thế này.

Người ấy thân vóc ốm cao, mắt sáng quắc, tuổi độ trung tuần, thần khí tỏ ra cực kỳ lão luyện. Nhìn thoáng qua, ai ai cũng biết y là một cao thủ thượng thặng trong võ lâm.

Lam Đại tiên sinh quát:

- Lão phu làm việc gì?

Người trung niên đáp:

- Tại hạ đã nói rồi, bọn tại hạ bao nhiêu người đây, đồng hiệp lực với nhau, đi khắp mười ba tỉnh, hai vùng nam bắc, truy ra manh mối chủ nhân Tình Nhân Tiên, mới đến Tiềm Long sơn trang hôm nay! Bây giờ tiên sinh lại ngăn trở, không cho lên núi, thử hỏi như vậy là nghĩa làm sao?

Lam Đại tiên sinh ngẩng mặt lên không, bật cười cuồng dại:

- Lão phu trấn thủ tại đây, vô luận là ai, vô luận vì việc gì, cũng đừng mơ tưởng nhích tới được một bước!

Quần hùng nhao nhao lên.

Một người cao giọng sang sảng thốt:

- Lam Đại tiên sinh! Cái sự ngăn cản này ắt phải có lý do, xin tiên sinh vui lòng giải thích.

Người đó tóc còn đen, quần cao, vận đạo bào, mang trường kiếm, dáng rất ung dung.

Lam Đại tiên sinh cười lớn:

- Bình sinh lão phu hành sự, thích thế nào, làm thế ấy, không cần giải thích, bất chấp dị nghị. Tại sao lão phu phải phân trần với bọn hậu bối chứ?

Đạo nhân trẻ tuổi nổi giận:

- Bọn tại hạ vốn có lòng nghi các hạ với chủ nhân Tình Nhân Tiên có liên quan với nhau, thật không ngờ lại đúng.

Lam Đại tiên sinh cao giọng:

- Đúng thì sao?

Đạo nhân trẻ tuổi quát:

- Cũng rất có thể các hạ là chủ nhân Tình Nhân Tiên!

Lam Đại tiên sinh vuốt râu cười lớn:

- Tiểu tử!... Tiểu tử...

Đạo nhân trẻ tuổi gần từng tiếng:

- Các hạ thừa nhận?

Lam Đại tiên sinh lại cười ngạo nghễ:

- Dù người có đem tất cả tội ác trên thế gian gán cho lão phu, lão phu cũng chẳng có gì phải sợ!

Đạo nhân trẻ sôi giận cực độ, song lại cười thốt:

- Tốt! Tốt lắm! Thì ra các hạ không xem anh hùng trong thiên hạ vào đâu cả! Các hạ cho rằng toàn thể hào kiệt chúng ta là một lũ trẻ con. Tốt lắm! Con người như thế đó, bảo sao chẳng chế luyện một thứ ám khí tuyệt độc cỡ Tình Nhân Tiên để gieo họa cho võ lâm. Hôm nay ta phải trả thù cho những người đã khuất!

Một tiếng soảng vang lên, trường kiếm tuốt vờ, chớp sáng. Tròng cười đứt hẳn, sắc mặt đạo nhân trầm lại, giọng từ từ:

- Võ Dương Ngọc Không Tử xin xuất trận đầu.

Đang giận dữ, vừa tuốt kiếm, đạo nhân đã trầm nghiêm trở lại, tâm thành, ý chánh, đôi mắt nhìn mũi kiếm, chân nhích từng bước một, tiến tới.

Quần hùng khích động.

Đạo nhân trẻ là một tay kiếm thượng thặng trong số các đạo nhân lớp sau của Võ Dương, tuổi chưa cao, song kiếm pháp tân kỳ, ngang hàng với bậc đại thành. Nhưng, so với

vị giang hồ đệ nhất từng oanh liệt giữa dòng đời suốt mấy mươi năm như Lam Đại tiên sinh, thì dù sao y cũng khó thủ thắng nổi, cho nên quần hùng đều lo sợ cho Ngọc Không Tử.

Vị hào kiệt trung niên dẫn đầu vội tránh qua một bên, trầm giọng thốt:

- Hiền đệ hãy cẩn thận!

Ngọc Không Tử khễ gật đầu, cánh tay vươn ra, trường kiếm rít gió, ngân lạnh.

Đoạn y cao giọng:

- Lam Thiên Chùy! Dù ngươi không xuống đây, ta vẫn xuất thủ như thường.

Lam Thiên Chùy chớp mắt:

- Ngươi thành danh không phải dễ, hãy lui lại đi, để mà giữ cái danh với đời!

Ngọc Không Tử đứng cao đôi mày, khoát một vòng kiếm, đạo ngân quang rực sáng, mũi kiếm lao vút đến ngực Lam Đại tiên sinh.

Kiếm đi không nhanh, song hàm súc chân khí đầy đủ, phát xuất đúng quy cũ nội gia, song không đâm tận ngực đối phương mà bất quá chỉ để dọa Lam Thiên Chùy, cho lão rời bực đá, xuống đất.

Mũi kiếm bay tới, còn độ tấc nữa là trúng đích.

Lam Thiên Chùy bất động, bảo:

- Người làm sao bức lão phu xuống đất, là lão phu nhận bại. Sau đó ngươi tùy tiện xử trí, lão phu nhất định không phản đối.

Ngọc Không Tử sôi giận:

- Được rồi!...

Lời y chưa dứt, tiếng gió đã rít lên, mười mấy chiêu liên miên phát xuất!

Mũi kiếm đâm vào các yếu huyệt của Lam Thiên Chùy, song chẳng biết tại sao, chẳng mũi nào đâm trúng lão. Lão chỉ đứng một chỗ, thỉnh thoảng lách nhẹ mình, né tránh dễ dàng.

Quần hùng bị kiếm khí lan rộng, bức lùi trở lại.

Lam Thiên Chùy như một thiên thần, oai khí càng phút càng tăng.

Người trung niên biến sắc, cao giọng:

- Nếu là một cuộc tỷ võ, thì Ngọc Không đệ kể như bại rồi. Song cuộc chiến này là vì chính nghĩa võ lâm, Nhạc Triều Dương này bình sinh không hề lấy đông thắng ít, hôm nay bắt buộc phải phá lệ.

Y rút trong mình ra một ngọn Xà Nhuyễn côn, vung lên.

Đầu côn rung rung, hóa thành mười đóa hoa. Những đóa hoa đó bay đến Lam Thiên Chùy, gió rít vù vù theo hoa.

Nhạc Triều Dương là bậc đại hào kiệt vùng Tây Bắc, khách giang hồ gọi là Tái Thượng đại hiệp. Y cùng Nhân Nghĩa đại hiệp Hồ Thiên Lân vốn là đôi bạn sinh tử dũ đồng. Hồ Thiên Lân bị hại tại Diêm Thủy Tinh, Nhạc Triều Dương lập tức đến miền Đông, kêu gọi Ngọc Không Tử và một số hào kiệt đồng tâm chí, đi khắp giang hồ, tìm tung tích Tình Nhân Tiễn, quyết báo thù.

Nhạc Triều Dương xuất thủ rồi, số người còn lại lập tức vung vũ khí xông vào.

Bổng, Lam Thiên Chùy hét:

- Dừng tay!

Tiếng hét của lão vang như sấm, quần hùng cùng giật mình, khựng lại.

Lam Thiên Chùy quát lớn:

- Thật sự các người không còn lý gì đến đạo nghĩa giang hồ hay sao?

Lão có thân vóc to lớn, lại đứng trên bực cao, oai phong lẫm lẫm.

Nhưng, Ngọc Không Tử chẳng ngán chút nào, y cười lạnh:

- Đem đạo nghĩa mà nói với người, thì nói làm sao được? Đại nghĩa gì chứ?

Trường kiếm quét qua, ngang chân Lam Thiên Chùy.

Lam Thiên Chùy vung mạnh hai tay, râu tóc dựng ngược, gầm to:

- Được!

Lão co lên một chân, đạp mạnh xuống.

Trường kiếm vừa bay qua, bàn chân dậm xuống, một tiếng rắc vang lên, kiếm gãy làm ba đoạn.

Nhạc Triều Dương vừa sợ, vừa giận, vung Xà nhuyễn cổn tiến lên, Ngọc Không Tử dừng tay lại, song chẳng rối loạn, bước theo liền, dùng đoạn kiếm gãy, phát xuất ba chiêu.

Quần hùng qua cơn kinh hãi, tiếp nối xông vào.

Lam Đại tiên sinh lại hét một tiếng lớn, nhảy xuống đất, tay tả chụp đầu côn của Nhạc Triều Dương, chân tả đá bay thanh trường đao của một người, tay hữu hoành ngang chặt vào cánh tay Ngọc Không Tử, chân hữu quét ngang qua, đá bay một người ngoài trượng xa.

Một chiêu bốn thức, hạ luôn bốn người, võ công thành tựu như vậy quả thật là hi hữu.

Nấp sau tấm bia, đã mấy lượt Triển Mộng Bạch dợm mình định xuất hiện, song đều bị Cung Linh Linh nắm áo giữ lại.

Đến bây giờ thì chàng không còn dằn lòng được nữa, giật áo tung mình như chiếc én thăng thiên, đồng thời hú vọng một tiếng dài, thân hình lộn một vòng, đáp xuống cục trường.

Nghe tiếng hú, quần hùng kinh hãi, thấy thuật khinh công tuyệt diệu, họ càng kinh hãi hơn.

Lam Đại tiên sinh bất giác giật mình, cùng dừng tay như quần hùng.

Đảo ánh mắt nhìn ra, lão ngẩng đầu lên không, cười lớn:

- Lão phu cứ tưởng là ai, không ngờ là tiểu huynh đệ!

Triển Mộng Bạch đáp xuống rồi, không hề cười.

Lam Đại tiên sinh cau mày:

- Người cũng hoài nghi lão phu nữa sao?

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Tại sao Dương Toàn còn sống? Tại sao tiền bối đến lò luyện tiến độc? Tại sao tiền bối không cho các vị này lên núi?

Lam Đại tiên sinh nhìn chàng một lúc lâu, rồi bật cười dài:

- Lão phu không muốn giải thích. Vậy không cần giải thích!

Triển Mộng Bạch gần từng tiếng:

- Không giải thích không được!

Lam Đại tiên sinh cũng gần từng tiếng:

- Không được rồi sao?

Triển Mộng Bạch nhìn sững lão một lúc. Từ từ, chàng rút thanh cổ kiếm cầm tay.

Chàng khích động phi thường.

Lam Đại tiên sinh cũng khích động không kém, bằng cố là lão run người thấy rõ!

Lần đầu tiên, một đệ nhất danh hiệp trên giang hồ khích động.

Quần hào nín thở, theo dõi thần thái của song phương.

Thời khắc trôi qua, mỗi phút giây dài như năm tháng, không gian lắng đọng, khó chịu vô cùng.

Cuối cùng, Lam Đại tiên sinh hỏi:

- Người muốn động thủ với lão phu?

Triển Mộng Bạch không nhìn lão nửa mắt, gật đầu:

- Không còn cách chọn lựa nào khác hơn.

Lam Đại tiên sinh hoành tay, đánh ngang một chưởng. Bực đá bên cạnh bị chưởng kinh đập mạnh, vỡ tan, đá vụn bay rào rào.

Quần hùng biến sắc.

Rồi lão gọi:

- Tốt! Lại đây! Nếu người muốn.

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Nghĩ đến ân tình ngày cũ, Triển Mộng Bạch này xin nhường tiên sinh ba chiêu.

Lam Đại tiên sinh bật cười cuồng dại:

- Hay chưa! Lại có kẻ muốn nhường Lam Thiên Chùy này ba chiêu. Tốt! Tốt lắm!

Lão cười mãi, tràng cười kéo dài một lúc lâu, vang lên như trống điểm liên hồi.

Quần hùng một lượt nữa biến sắc.

Nhạc Triều Dương kêu lên:

- Triển thế diệt!...

Triển Mộng Bạch nghiêng mình:

- Tiểu diệt xin cam thất lễ, không tiện bái tạ cái nghĩa khí của tiền bối đối với Hồ tứ thúc.

Nhạc Triều Dương xúc động vô cùng:

- Triển diệt...

Nghẹn ngào, y không nói thêm được gì nữa.

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Chỉ mong Nhạc tiền bối và chư quý vị niệm tình tiên phụ, bảo toàn cho cái hiệp danh của người quá cố, xin đừng ai tiếp tay tiểu diệt, dù một chưởng, một quyền.

Chàng đưa cao thanh cổ kiếm lên, tiếp luôn:

- Hôm nay, tiểu diệt chỉ muốn liều một cuộc tử chiến, dù có thất bại, thân vong, tiểu diệt không hề oán hận!

Quần hùng khích động trước sự can trường của chàng, ai ai cũng phấn khởi hùng tâm, và tự nguyện sẵn sàng báo thù cho chàng nếu bất hạnh chàng táng mạng nơi tay Lam Thiên Chùy.

Tất cả cùng lùi lại.

Lam Thiên Chùy quắc đôi mắt sáng như điện nhìn chàng, cười khan:

- Thật sự ngươi muốn nhượng lão phu ba chiêu?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Đúng.

Lam Thiên Chùy tiếp:

- Với võ công của ngươi, ngươi chỉ có thể duy trì cùng lão phu một lúc, vậy mà ngươi lại nhượng ba chiêu, thì... Hắc hắc!

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Vô luận thắng hay bại, sống hay chết, Triển Mộng Bạch này đã nói là làm, không hề huống tiếc!

Chàng hoành kiếm:

- Xin mời tiên sinh!

Quần hùng nín thở, lo ngại.

Ai ai cũng biết cao thủ tương tranh, có thắng hay bại trong một sơ hở nhỏ, và ai ai cũng quyết chiếm tiên cơ.

Nhưng, chàng nhượng ba chiêu, vậy là chàng bỏ mất tiên cơ rồi.

Mất tiên cơ là bại, chưa giao thủ, đã nắm vững cái bại, tự nhiên ai ai cũng lo sợ cho chàng.

Triển Mộng Bạch khi nào mà mờ cái đạo lý đó! Ngày trước, chứng kiến cuộc so tài giữa Lam Đại tiên sinh và Đế Vương Cốc chủ, chàng chính mắt trông thấy cả hai tranh cái tiên cơ đó suốt nửa ngày trời, mà không ai chiếm được! Thì hôm nay, đại gì chàng nhượng tiên cơ cho người khác! Chẳng qua, bởi lòng tôn kính mà thôi.

Lam Thiên Chùy đột nhiên đánh ra ba chiêu thật gấp. Ba chưởng đó, xem thì tiền hậu phân minh, song xuất phát rồi, mừng tượng đồng thời.

Trong chớp mắt, chưởng ảnh bao trùm quanh Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch thừa hiểu tánh khí của đối phương, lão không đánh thì thôi, hễ đánh là phải thắng.

Song chàng không ngờ, lão đánh quá hăng đến mức độ đó. Bất giác, chàng giật mình.

Thật ra, cái khí của Lam Thiên Chùy có vẻ mãnh liệt, chiêu thức đưa ra trái lại không hàm súc mảy mai công lực.

Triển Mộng Bạch không cảm thấy một án lực nào cả.

Vung trường kiếm lên, chàng hóa giải màn lưới chưởng ảnh dễ dàng.

Quần hùng không biết sự tình làm sao, thấy chàng thoát hiểm, cùng vỗ tay hoan hô.

Lam Đại tiên sinh cười lớn:

- Hay cho tiểu tử! Quả nhiên lợi hại!

Triển Mộng Bạch hoang mang hết sức.

Chàng hiểu rõ Lam Thiên Chùy xuất thủ lưu tình rõ rệt.

Chàng trầm nghĩ:

- Nếu quả thật lão ta là con người tàn độc thì khi nào lại có sự ưu ái đối với ta như vậy!

Nhưng, chàng không thể vì một điểm tình cảm mà quên đi lý trí của mình.

Bây giờ chàng có thể phản công rồi.

Trường kiếm chớp sáng, gió kiếm rít vù vù, thổi bay tà áo của Lam Thiên Chùy.

Quần hùng không tưởng nổi là kiếm pháp của chàng linh ảo đến mức độ đó.

Trường kiếm nặng, tạo nên khí thế hùng mãnh, có thể áp đảo cả núi rừng, thì con người bằng xương thịt làm sao chịu nổi?

Trong một thoáng mắt, Triển Mộng Bạch đã đánh ra mấy mươi chiêu rồi!

Lam Thiên Chùy quả không hổ là bậc danh hiệp đệ nhất đương thời. Lão ngang nhiên xông xáo giữa vùng kiếm ảnh, như vào chỗ không người.

Và bây giờ, quần hùng mới thấy rõ cái thực tài của lão, võ công của lão trác tuyệt hơn hẳn sự đồn đại trong giang hồ!

Dần dần, quần hùng nhận ra Triển Mộng Bạch dù hăng hái đến đâu, cũng chưa phải là đối thủ của Lam Đại tiên sinh.

Ngọc Không Tử lo sợ cho chàng, lẩm nhẩm mãi:

- Rất tiếc... rất tiếc...

Cái điều mà y tiếc là Triển Mộng Bạch không muốn cho ai tiếp trợ, chứ nếu không thì với số hào kiệt hiện diện, thế cờ có thể được lật ngược, và Lam Thiên Chùy dù là một thiên thần thực sự cũng chưa chắc thoát chết trước một lực lượng hùng hậu như vậy.

Hơn mấy mươi chiêu nữa được trao đổi giữa song phương.

Triển Mộng Bạch dần dần bị dồn vào thế bại.

Và hiện tại thì chàng không còn một điểm nhỏ hy vọng thủ thắng.

Quần hùng hết sức khản trương.

Ngọc Không Tử thì thâm vào bên tai Nhạc Triều Dương:

- Biến... phải quyền... nên...

Y không nói tiếp, song cái ý đã rõ rệt lắm rồi, cái ý đó, là phải tham gia cuộc chiến.

Nhạc Triều Dương trầm ngâm một chút, trầm giọng:

- Hắn đã nói thế, nếu chúng ta xông vào cuộc chiến e hắn...

Rồi lão nhìn vào cuộc chiến, nhận thấy đường kiếm của Triển Mộng Bạch chậm lại, thủ pháp nặng nề, mồ hôi điểm thành hạt quanh vầng trán.

Nhất định là Triển Mộng Bạch không còn duy trì được lâu.

Nhạc Triều Dương lẩm nhẩm:

- Làm sao?... Làm sao...

Ngọc Không Tử cương quyết:

- Còn làm sao nữa? Chúng ta cứ vào!

Đạo nhân rút thanh đoản kiếm trong tay ra, thanh đoản kiếm đó chỉ dùng trong trường hợp sinh tử, cầm nó trong tay rồi, là hoặc chủ nhân nó chết, hoặc đối phương táng mạng.

Nhạc Triều Dương khích động vô cùng, khảng khái:

- Là một trong Nhân Nghĩa tứ hiệp, ta không thể khoan tay ngồi nhìn bằng hữu mình gặp nguy hiểm!

Ngọc Không Tử cả mừng:

- Phải lắm!

Cả hai không hẹn mà đồng cấp tốc lao mình tới cục trường.

Liếc mắt sang bên, thấy hai người xuất hiện, Triển Mộng Bạch hét:

- Không ai được vào tiếp trợ tại hạ!

Chàng hét lớn, làm bọn Ngọc Không Tử, Nhạc Triều Dương giật mình, dừng chân lại.

Lam Đại tiên sinh cười vang:

- Tiểu huynh đệ cần gì phải tỏ rõ khí khái anh hùng? Cứ để cho họ vào đi, càng đông càng vui! Lão phu không hề sợ hãi!

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ: "Hiện giờ lão đấu với một mình ta thì còn lưu tình, nếu cả bọn xông vào, e lão sẽ háu thắng rồi gây ra nhiều sự hiểu lầm đáng tiếc nữa." Chàng bèn cao giọng:

- Nếu một ai vào trợ chiến, Triển Mộng Bạch này sẽ tự tử ngay!

Ngọc Không Tử và Nhạc Triều Dương thở dài, đành lùi lại.

Lam Đại tiên sinh hỏi:

- Người muốn như thế à?

Triển Mộng Bạch cất giọng sang sảng:

- Đúng vậy!

Chàng vận dụng sức bình sanh, vung kiếm vù vù.

Chàng ở trong trường hợp ngọn đèn cạn dầu, chực tắt, lóe sáng lên, rồi vĩnh viễn tắt luôn!

Quần hùng bị kiếm phong tạt mạnh, kiếm khí xâm nhập vào người, ai ai cũng run run!

Kiếm phong quét bay tóc Lam Thiên Chùy phới phới!

Lão lùi lại một bước, cười lớn:

- Khá lắm! Khá lắm!

Lão tung luôn song quyền, nhằm ngực chàng, bắn sang.

Triển Mộng Bạch lách mình, né tránh.

Một tiếng ầm vang lên, góc tòa đình hứng ngọn quyền phong, vỡ tan, đá vụn bay rào rào.

Triển Mộng Bạch cất tiếng khen:

- Hay lắm!

Chàng đánh tiếp một chiêu kiếm.

Lam Thiên Chùy nhún chân nhảy lên không, cao bảy tám thước.

Kiếm quang vút sang, chém đứt một chiếc cột đá.

Một góc vỡ, một chiếc cột gãy, tòa bát giác đình lệch qua một bên, đổ xuống luôn.

Tiếng đổ ầm ầm, đá bay, cát chạy, trong khi đó Triển Mộng Bạch đánh tiếp năm chiêu nữa.

Cục trường biến thành cảnh tan vỡ hoàn toàn, đến những cây tùng gần đó cũng bị áp lực chuyển động, lá rơi, cành gãy, rào rào, rắc rắc, vang lên giữa vùng cát bụi mịt mù.

Quần hùng kinh khiếp, lùi ra ngoài xa hơn mấy trượng.

Lam Thiên Chùy bị bức thoái bảy tám thước, đồng thời phải công lại ba chiêu quyền.

Triển Mộng Bạch đánh với sự liều, khi con người liều thì công lực tăng gia, bởi lẽ đó, khí thế của chàng hiện tại cực kỳ mãnh liệt.

Chàng đánh tiếp bảy chiêu kiếm nữa.

Lam Đại tiên sinh lùi luôn bảy bước nữa, chiếc áo của lão phồng lên, biến con người lão to lớn phi thường.

Quần hùng reo hò tán thưởng Triển Mộng Bạch.

Bỗng, Lam Đại tiên sinh quát:

- Dừng tay!

Triển Mộng Bạch ngưng kiếm liên.

Gương mặt trắng của chàng biến màu hồng, chàng gần giọng hỏi:

- Việc gì?

Lam Thiên Chùy chụp ngực áo, kéo banh ra, bấy lớp da cứng như thép, hét luôn:

- Đem chùy ra đây!

Quần hùng không biết lão ra lệnh với ai.

Liên sau tiếng quát, từ trong một bụi cây phía hậu sơn, bốn đại hán vận áo lão xuất hiện.

Bốn gã khệ nệ khiêng đến một quả chùy!

Lam Thiên Chùy bật cười lớn:

- Bình sinh, lão phu từng giao chiến hằng trăm, hằng ngàn trận, song chưa có trận nào làm cho lão phu quá ngứa ngáy như hôm nay! Nhất định là phải đánh với người cho thật sướng tay mới được.

Chụp lấy cán chùy, lão quát:

- Vào đi!

Triển Mộng Bạch ứng tiếng:

- Tiên sinh chuẩn bị! Tại hạ xuất thủ đây!

Bây giờ, quần hùng mới biết là phía sau núi có mai phục.

Nhưng, họ đâu còn thì giờ nghĩ nhiều đến việc gì khác, khi cuộc chiến sôi nổi đang diễn ra trước mặt?

Hai đấu thủ đã vào cuộc thí, mà quần hùng không nhận định kịp họ khởi đầu như thế nào!

Gió lốc xoáy như trốt, cát bay, đá văng, cây đổ, cục trường lại vang lên âm âm.

Nhạc Triều Dương và Ngọc Không Tử cùng thăm phục Triển Mộng Bạch quả có bản lĩnh cao cường, trên hẳn họ mấy bậc.

Có tiếng chạm vang lên kinh khủng, một người bị chấn động, ngã ngửa ra.

Thì ra, thoát đầu, Triển Mộng Bạch còn dè dặt, lách kiếm tránh chùy. Rồi bỗng nhiên chàng nổi hùng khí, vung kiếm chặn quả chùy. Hai vũ khí chạm nhau, tuy kiếm không tuột tay, song cánh tay chàng tê chồn lại, hầu như không cất lên nổi.

Áp lực làm chàng ngã, song ngã rồi vụt đứng dậy liền.

Lam Thiên Chùy bật cười ha hả:

- Hơn năm mươi năm qua, chưa có một ai chịu nổi quả chùy của lão phu! Tiểu tử khá lắm! Hãy tiếp một quả nữa xem sao!

Triển Mộng Bạch hét:

- Dù là một trăm quả, tại hạ cũng xem thường!

Chàng vung kiếm xông tới.

Chùy va kiếm, chạm nhau lướt thứ hai. Lần này thì Triển Mộng Bạch không ngã, kiếm không vụt tay, song bàn tay mất cả cảm giác.

Như vậy, chàng còn vung kiếm làm sao được nữa?

Trong khi đó, quả chùy lại bay sang.

Bắt buộc, chàng cố vận dụng chân khí còn lại, định miễn cưỡng chống đỡ, và chàng cảm chắc là lần này thì phải tán mạng dưới quả chùy khủng khiếp đó.

Ngờ đâu, chân khí cuộn cuộn phát sanh, đồn ra bàn tay, cảm giác bừng dậy liền. Triển Mộng Bạch chẳng hiểu tại sao, nhưng lúc này chàng đâu còn thì giờ dư mà tìm hiểu?

Thì ra, chàng vừa vận dụng Lục Dương thần chưởng mà chính chàng cũng không biết.

Trước đó, mãi mê xử dụng kiếm pháp, chàng quên mất chưởng pháp thần diệu này.

Bây giờ, không còn cầm kiếm vững chắc như trước nữa, với ý thức dùng chưởng, mượn chưởng điều động kiếm, vô hình trung chàng áp dụng chưởng pháp.

Cánh tay đang tê dại, vụt cử động được như thường, chàng hết sức mừng rỡ, lướt tới chém luôn.

Qua mấy chiêu, từng tiếng chạm kinh hồn vang lên, song Triển Mộng Bạch không còn bị chấn động như trước nữa, nên chàng càng đánh càng hăng.

Bỗng, quả chùy của Lam Đại tiên sinh rút gió bay vù đi, đồng thời lão lùi nhanh ra sau, trong tay chỉ còn chiếc cán chùy.

Chùy của lão, làm bằng chất thép cứng, bị kiếm báu của Triển Mộng Bạch chém trúng một lần chẳng sao, song từ lúc đầu đến giờ, nó đã hứng hơn mười nhát kiếm, mỗi nhát chém sâu hơn một chút, cuối cùng nó đứt lìa, quả bay đi, còn cán ở lại!

Chùy rơi xuống phía hậu sơn, có tiếng rú thảm vang lên, hiển nhiên một kẻ nào đó đang mai phục, bị chùy rơi xuống, vỡ sọ chết ngay!

Quả chùy dứt! Một sự kiện phi thường, Lam Đại tiên sinh sống sờ một lúc, mới hoàn hồn, bật cười ha hả:

- Sống thật! Sống thật!

Triển Mộng Bạch đã tiêu hao quá nhiều công lực, chống kiếm xuống đất, vừa thở dốc vừa kêu lên:

- Sống thì tiếp tục đấu thêm một lúc nữa đi!

Lam Đại tiên sinh cao giọng:

- Người...

Bỗng từ trên một mô đá cao hơn bảy trượng, hai bóng người đáp xuống.

Chưa ai nhận ra hai người đó, Lam Đại tiên sinh đã ngẩng mặt lên không, cười lớn:

- Hay quá! Tiêu Vương Tôn cũng đã đến nơi. Đến đúng lúc quá!

Thì ra một người là Đế Vương Cốc chủ, còn người kia chính là Đổ Vân Thiên.

Họ đáp xuống nhẹ nhàng, ung dung như từ trên giường bước xuống, chẳng chút dụng lực.

Triển Mộng Bạch vừa kinh ngạc, vừa lướt tới chào mừng.

Tiêu Vương Tôn hướng qua Lam Đại tiên sinh cười hỏi:

- Bao lâu nay Lam huynh vẫn được bình an chứ?

Lam Đại tiên sinh không đáp, chỉ nói:

- Người đến đúng lúc đó! Lão phu là chủ nhân Tình Nhân Tiên đây! Lão phu chế luyện tiên độc hại người, hiện tại cảm thấy hối hận, các người muốn xử trí cách nào, cứ tùy tiện, lão phu sẵn sàng tuân theo!

Quần hùng nhao nhao lên trước lời thú tội của Lam Đại tiên sinh.

Tiêu Vương Tôn cao giọng trấn an mọi người:

- Tại hạ lấy sanh mạng bảo đảm, Lam Đại tiên sinh không phải là chủ nhân Tình Nhân Tiên!

Quay trở lại Lam Đại tiên sinh, lão trách:

- Sao Lam huynh lại nhận tội thay cho người khác?

Quần hùng kinh ngạc.

Lam Đại tiên sinh cảm kích vô cùng, nhưng cứ giữ thái độ cũ, cười lên ha hả:

- Sai! Sai! Ta có bao giờ nhận tội thay cho ai đâu! Ta làm ta chịu! Ta thú nhận rồi, các người cứ hạ thủ đi!

Tiêu Vương Tôn trầm giọng, thở dài:

- Lam huynh nhận tội thay người, bên trong hẳn có nguyên nhân, Lam huynh có muốn tiểu đệ nói rõ ra không?

Lam Đại tiên sinh biến sắc!

Nhạc Triều Dương tiến lên:

- Văn bối là Nhạc Triều Dương, có việc cần thỉnh giáo nơi Cốc chủ!

Tiêu Vương Tôn mỉm cười:

- Nhạc đại hiệp cứ nói!

Nhạc Triều Dương đảo mắt nhìn quanh, cao giọng:

- Sự tình đã như thế này, nếu Cốc chủ không giải thích cái nguyên nhân khiến cho Lam Đại tiên sinh nhận tội thay người, thì khó mà làm cho quần hùng trong thiên hạ được an tâm!

Lam Đại tiên sinh nổi giận:

- Không yên tâm rồi làm sao?

Tiêu Vương Tôn bình tĩnh:

- Lam huynh yên trí! Nhạc đại hiệp muốn nghe, là một điều rất hợp lý, song nói ra thì dài dòng quá, vả lại...

Đột nhiên, có tiếng người từ xa vọng đến:

- Vả lại do lão ta nói ra, không bằng bản ni nói thay!

Âm thanh trong trẻo, do một nữ nhân phát xuất!

Nhưng lại không giống âm thanh của nhị vị đại sư Tuyệt Hồng và Giác Hồng!

Triển Mộng Bạch hết sức kỳ quái.

Ba bóng màu tro từ phía hậu sơn xuất hiện. Trong ba, hai là Tuyệt Hồng và Giác Hồng nhị vị đại sư.

Còn người thứ ba, phải nhìn lâu một chút, Triển Mộng Bạch mới nhận ra là Liệt Hỏa phu nhân!

Liệt Hỏa phu nhân cũng xuất gia?

Triển Mộng Bạch nghĩ thầm:

- "Không hiểu sao đạo này có nhiều nữ nhân xuất gia dữ vậy? E rằng họ trúng phải bùa mê thuốc lú gì rồi cũng nên. Bấy lâu nay Tiêu muội ở với họ, không biết..."

Tiêu Vương Tôn cùng Lam Đại tiên sinh đều lộ vẻ kinh ngạc.

Đổ Vân Thiên kêu lên:

- Liệt Hỏa phu nhân!... Phu nhân cũng...

Liệt Hỏa phu nhân chấp tay, điểm một nụ cười:

- Người cũ đã chết rồi, cái tên đó không còn dùng nữa, hiện tại kẻ đối diện với các thí chủ là Đoạn Hồng đại sư!

Bà hỏi luôn:

- Lam thí chủ yên tâm rồi chứ?

Cái giọng xuất gia của bà còn miến cưỡng quá, chừng như bà chưa quen mùi thiền cho lắm!

Lam Đại tiên sinh cười khổ, không nói gì.

Tiêu Vương Tôn nhìn qua Tuyệt Hồng và Giác Hồng:

- Lành thay! Lành thay! Hai vị lại độ được một người nữa!

Đoạn Hồng đại sư cười lớn:

- Em ta độ ta, chẳng phải là dễ dàng gì. Hiện tại thì tiểu muội đã trở thành sư tỷ, còn đại thơ lại trở thành sư muội! Cái sự đổi tên họ đó bù công lao độ hóa một con người.

Tuyệt Hồng đại sư không nói gì.

Chỉ cách có mấy hôm, mà thần thái của bà có vẻ thanh khiết hơn trước nhiều.

Gương mặt bà rực sáng với ánh đạo quang, chứng tỏ sự tu vi của bà rất tiến bộ.

Phàm vào cửa Phật là dứt mọi liên hệ hồng trần, ai vào trước là lớn, vào sau là nhỏ, cho nên chị trở thành em, em trên cả chị, là sự thường thấy.

Đoạn Hồng đại sư đảo ánh mắt nhìn quanh quần hùng một lượt, cười nhẹ:

- Bần ni quên mất giải thích cho các vị hiểu lý do gì khiến Lam Thiên Chùy thừa nhận việc thay cho người chủ động!

Nhạc Triều Dương vòng tay cung kính:

- Bọn tại hạ xin nghe!

Đoạn Hồng đại sư nhìn qua Lam Đại tiên sinh:

- Nếu không nói ra cho các vị hiểu, thì e các vị sẽ hoài nghi suốt đời, mà bần ni cũng còn vướng bận một niềm trần tục cuối cùng trong khi đã nương mình dưới bóng từ quang. Bần ni đã nghĩ nhiều lắm rồi, nhận thấy cần phải đưa sự việc ra ánh sáng.

Tuy bà hướng về quần hùng thanh minh như vậy, song cái ý lại dành cho Lam Đại tiên sinh.

Lam Đại tiên sinh hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Đoạn Hồng đại sư tiếp:

- Chị em bần ni vốn có tánh khí bất đồng, em của bần ni ôn nhu, hiền dịu, thích hợp với tâm nguyện của Lam Thiên Chùy, nhưng em ta lại yêu người khác, và người này chính là Tiêu Vương Tôn. Còn ta lại rất yêu tha thiết Lam Thiên Chùy! Các vị thấy đó, ái tình của bọn bốn bần ni rất phức tạp, mỗi người đều chạy theo một tâm niệm riêng.

Quần hào chú ý lắng nghe đoạn cổ sự của vị tiền bối lừng danh trên giang hồ hơn mấy mươi năm qua.

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Thì ra sự quan hệ của họ là thế!

Tiêu Vương Tôn và Lam Đại tiên sinh thoáng đỏ mặt. Họ không tưởng bà ta dám khai hết mọi sự tình trước mặt một số đông người như vậy.

Đoạn Hồng đại sư không lưu ý đến họ, nói tiếp:

- Bản tính ôn nhu, em ta dù yêu Tiêu Vương Tôn, vẫn không mở miệng, và dù không yêu Lam Thiên Chùy, cũng không nỡ lãnh đạm với lão. Nhưng Lam Thiên Chùy chẳng phải là kẻ ngu ngốc, lão thấy rõ điều đó, thất vọng đến nhậu nhẹt suốt ngày, mượn rượu gượng quên. Trong lúc đó, trên thế gian lại xuất hiện một nữ nhân, sắc hoa rạng rỡ, tánh tình lại phóng đảng, ả đeo đuổi theo Lam Thiên Chùy. Dù là bậc đại anh hùng, song trong cảnh thất tình, Lam Thiên Chùy chung quy cũng bị nữ nhân đó quyến rũ.

Lam Đại tiên sinh đằng hắng một tiếng, toan quay mình bước đi.

Đoạn Hồng đại sư gần giọng:

- Lam Thiên Chùy! Người bỏ đi là không phải một nam tử hán!

Lam Thiên Chùy đứng lại, chẳng rõ lão giận hay thẹn.

Đoạn Hồng đại sư tiếp:

- Nữ nhân đó không thực sự yêu Lam Thiên Chùy. Sỡ dĩ ả ta làm thế, là vì ả nuôi mộng làm bá chủ võ lâm. Với dã tâm đó, ả dọn sẵn một con đường cho mai hậu. Theo chương trình hành động, ả câu dẫn tất cả những nhân vật thành danh trong thời gian đó, biến họ thành những tay sai của ả, hoặc giả có người không chịu tuân lệnh ả, thì người đó cũng chẳng dám ra chống đối. Vô hình trung, những cao thủ đương thời tạo thành một bức bình phong bảo vệ ả rất an toàn.

Quần hùng cùng "ạ" lên một tiếng.

Triển Mộng Bạch chợt tỉnh ngộ:

- "Yêu nữ đó là Tô Siễn Tuyết! Vì tham danh mà bà ta không ngần ngại đem xác thịt làm mồi câu nhử khách anh hùng. Gia phụ ta e cũng..."

Chàng cảm thấy nửa tức giận, nửa thương cảm cho Tô Siễn Tuyết.

Đoạn Hồng đại sư tiếp:

- Tuy làm vợ khắp thiên hạ, nhưng yêu nữ đó chỉ có một người yêu duy nhất. Người tình đó là Sư Hồn Thủ của Đường môn đất Thục.

Tất cả đều kêu lên kinh ngạc.

Đoạn Hồng đại sư tiếp nói:

- Vì biết rõ bản tính của yêu nữ nên Đường Vô Ảnh kiên quyết không cho Đường Dịch gần ả. Đường Dịch bị gia gia áp chế lâu ngày, tức uất muốn làm một cái gì kinh thiên động địa. Tâm đầu hợp ý, cả hai lén lút đồng tâm, hiệp lực, chế luyện Tình Nhân Tiên, hòng khiến giang hồ đại loạn. Tình Nhân Tiên cực độc, người duy nhất hóa giải được lại là Tần Sáu Ông, một thuộc hạ của họ, nên anh hùng thiên hạ vì nghi kỵ lẫn nhau, âm thầm mua Tình Nhân Tiên để sát hại lẫn nhau, vô hình trung lọt vào sự uy hiếp của hai người.

Dừng lại một chút, Đoạn Hồng đại sư tiếp nói:

- Nhưng, chẳng có sự bí mật nào giữ được suốt đời. Sợ bị người ta khám phá ra, yêu nữ đó bèn hạ sát Tần Sáu Ông, hòng chặt đầu mối. Về phần Lam Thiên Chùy thì sau khi biết được bí mật của Tình Nhân Tiên, ông ta nhiều phen khuyên yêu nữ hãy hồi đầu hướng thiện, song ả không thừa nhận tội lỗi mà còn...

Lam Đại tiên sinh nghe đến đó, tỏ rõ bị kích động phi thường.

Đoạn Hồng đại sư lại tiếp:

- Yêu nữ lại còn kể lể ân tình ngày cũ, và dọa lão Lam, nếu không rộng lượng đối với ả, thì ả sẽ truyền bá sự ân ái vụng trộm giữa hai người ra khắp sông hồ, cho lão Lam xấu mặt. Lam Thiên Chùy bị uy hiếp cho nên...

*

* *

Quần hùng nhao nhao lên, có người thốt:

- Yêu nữ đó hẳn là Tô Siễn Tuyết rồi!

Lam Đại tiên sinh quát:

- Câm ngay!

Lão trừng mắt nhìn Đoạn Hồng đại sư, đại sư nhìn trả lại. Lão hỏi:

- Làm sao người biết rõ như vậy chứ?

Đoạn Hồng đại sư đáp:

- Tiêu Vương Tôn cho bản ni biết đó!

Lam Đại tiên sinh lại trừng mắt nhìn Tiêu Vương Tôn. Tiêu Vương Tôn lắc đầu, thở dài, rồi cười khỏ.

Đoạn Hồng đại sư thao thao:

- Người đừng giở tánh con nít, hờn giận người này người kia. Nếu người ta có làm gì nghịch ý người đi nữa, chẳng qua người ta muốn tốt cho người đó thôi. Người biết không, trong khi khắp thiên hạ ai ai cũng đều nghi ngờ người, thì chỉ có mỗi một mình Tiêu Vương Tôn vẫn còn tin tưởng người. Lão ta không màng nguy hiểm, lên tận đỉnh Quân Sơn, tra cứu sự tình, khám phá ra điều bí mật đó. Lão biết tính khí của người, bao giờ cũng thà chết chứ không nhận sai, cho nên tự lão không tiện nói ra, sợ làm mất mặt người. Lão bèn tìm ta thương lượng. Ta thấy cần phải nói, bởi vì sự bí mật đó phải được phơi bày! Vì thế, ta chấp nhận đến đây, gặp người!

Bà thuyết minh một tràng dài, vô tình gọi lại tánh khí ngày xưa, nên lúc xưng ta, lúc xưng bản ni.

Lam Đại tiên sinh kêu lên:

- Tuy nhiên...

Tiêu Vương Tôn thở dài, cất tiếng:

- Lam huynh là người thông minh tuyệt thế, chẳng lẽ vì một sự hồ đồ trong thời niên thiếu mà cam hủy diệt cái hiệp danh tạo tự suốt mấy mươi năm dài?

Lam Đại tiên sinh trầm hổ thẹn, vì tuy lão giúp sức cho Tô Siễn Tuyết một phần vì bị uy hiếp, song cũng một phần vì lão đã quyến luyến cái thân xác nồn nà kia. Lão thờ người một lúc, đoạn thở ra, buông gọn:

- Thế là xong!...

Lão day qua Triển Mộng Bạch, vỗ tay nhẹ lên vai chàng, tiếp:

- Tiểu huynh đệ! Người đã hiểu hết rồi chứ? Bây giờ mọi sự đã vỡ lẽ, lão phu cũng cho người biết luôn. Dương Toàn là của Tô... đưa vào làm môn đệ lão phu. Hôm đó, lão phu thấy hấn đi một mình, biết lúc trước hấn cùng người đồng hành, nên bức hấn phải nói rõ người hạ lạc tại đâu. Hấn biết mối quan hệ giữa lão phu với họ Tô nên khai thật. Lão phu định giết hấn, song nghĩ tình người cũ, tha chết cho hấn, chỉ bẽ gãy một cánh tay của hấn và bắt buộc hấn phải thề nặng vĩnh viễn ly khai giang hồ. Sau đó lão phu xuống Luyện Hồn

Đầm, vào hang bí mật cứu người. Đến ngày ấy, lão phu mới biết họ Tô là chủ nhân Tình Nhân Tiên.

Triển Mộng Bạch tỉnh ngộ, thầm trách mình nông nổi quá, chàng lẩm nhẩm:

- Văn bối...

Lam Đại tiên sinh tiếp:

- Người hoài nghi lão phu, song không hề căm hận, như vậy thì cần gì người phải bứt rứt, xốn xang? Đối lại là lão phu ở vào trường hợp người, có thể lão phu còn...

Triển Mộng Bạch trầm ngâm không nói gì.

Lam Đại tiên sinh thở dài:

- Rất tiếc sức sanh Dương Toàn quên đi lời thề. Lúc hấn phát thệ, lão phu thấy hấn có chút không thực, ai ngờ...

Tiêu Vương Tôn hỏi:

- Hấn thề như thế nào?

Lam Đại tiên sinh đáp:

- Hấn thề, nếu hấn còn bên tầu giang hồ, thì ngàn vạn kiến sẽ ăn thịt hấn! Kiến làm sao ăn thịt người được chứ?

-- o O o --